

KELİMELERİNİ KAYBEDEN ADAM

Segâh GÜMÜŞ

Yazmak için bir hikâyeye ihtiyacım var.” dedi yazar. Her şeyin bir hikâyesi olduğunu biliyordu. Varlıklara derin ve dışarıdan bir gözle baktı. Sesleri dinledi. Sonra kendi biriktirdiği kelimeleri döktü ortaya. İçlerinden bazılarını seçip yan yana dizdi ve ilk cümlesini kurdu. Arabesk bir cümle... İçinde acı, ayrılık, gurbet... Yüzü umutsuzlukla buruştu. Melodram devri çoktan kapanmıştı. Kimse, kimsenin acısını umursamıyor hatta duygu sömürsü yapana içten içe hınç duyuluyordu. Yok, bu döküntülerin içinden sağlam bir öykü çıkmazdı. Yazdığı cümleyi sildi. “*Tedavülden kalkmış benim kelimelerim. Varsın, ömrümden ne harcadığımı kimse bilmesin.*” Kelimelerini topladı tekrar.

Vaktinde kaçtığı insanlardan kelime istese. Verirler mi? Vaktiyle her birini ayrı bahanelerle kendinden uzaklaştırdığı dostlarından şimdi ne yüzle ödünç kelime isteyecekti. Sığındığın dünya bir kelime veremedi mi sana, demezler mi?

İç ses, cevap ver! Sevgili anlatıcı, anlat beni; kelimeler biriktirdiğimi yıllar yılı ve kaybettiğimi bir gün hepsini birden...

Ayağa kalktı. Bir sigara yaktı. Perdeyi hafifçe araladı. Yağmur yağıyordu. Yağmurun sesini dinledi bir zaman. Islak sokaktan geçen insanların ayak sesleri, gri gökyüzünde ara ara çakan şimşekler... Bu bahar yağmuru kadar delişmen ve hızlı geçmişti ömrü. Camdaki yansıda yüzünü gördü. Kulaklarını örten dalgalı ak saçlarına, ferî sönmeye yüz tutan ela gözlerine dikkatlice baktı. Saçlarını nerede ağarttığını düşündü. Yıllarca okumuş, düşünmüş, ideolojik gruplara katılıp sloganlar atmıştı. Sloganlarını kâğıda taşımış, kelimeleri namluya sürüp öfkeyle sıkılmıştı sağa sola. Zamanla daha da kalınlaşmıştı kelimeler zihninde. O son güne kadar da bırakmamıştı yazmayı. Yaz-

mak inanmaktı ona göre, tanıklık etmekte gerçeğe. Sigaranın közü dudağını yaktı, irkildi birden.

Düzeni yıkmak ve yerine yeni bir düzen getirmek istediği sabit görüldüğünden...

Öyküsünü yazacak kaynağı keşfetmişti. Fırtınalı bir hayatın dingin öyküsünü yazacaktı. Hem de en uysal kelimelerle.

Sandalyesine oturdu. Klemi iştahla tuttu. Elli senelik bir hayat ve beş yüz seneye sığacak kadar yaşanmışlık vardı elinde.

Gözlerini yumdu, bütün kaslarını aynı kararda kasti. Dişlerini iyice birbirine kenetledi. Yazılmaya değer bir anı yakalamak için bütün hayatını gözden geçirmeye başladı. Çocukluğunun dolambaçlı sokaklarında dolaştı bir zaman. Yamalı dizleri, güneş kavruğu yüzüyle bir çocuk belirdi zihninde. Tek kelime etmedi çocuk. İlk gençliğinin demir ranza kokulu koşuşlarına uğradı. Ranzalar hâlâ yerindeydi. Bir yatılı okul öyküsü... **Parasız Yatılıy çoktan yazmışlardı.** Hemen uzaklaştı oradan. Bir insana bu kadar mı yabancı gelir anıları?

Bir iz... Bir ilk cümle... Bir nesne... Birden tavan arası geldi aklına. Elli senenin özeti orada gizli... Her insanın şahsi müzesi değil miydi tavan araları?

Hışımla çıktı odadan. Merdivenleri ikişer ikişer atladı. Kolilere hapsedilmiş yüzlerce kitap... Kolilerin zincirini teker teker çözdü. Kitaplara göz atmaya başladı. Hepsi zamanında okunmuş, altları çizilmiş, notlar alınmış kenarlarına.

Kitapların arasına karışmış bir defter... Günlük. Otuz beş sene öncesine ait. Evet, bu günlükten derli toplu bir öykü çıkardı. Tozlanmış kapağını öptü sevinçle. Örümcek ağlarından kurtardığı bir köşeye büzülüp okumaya başladı. Bir vakit okuduktan sonra usulca defteri kapattı. Buradan bir öykü çıkmazdı. Hepsi çocukça hislerle örülü modası çoktan geçmiş cümlelerdi. Oysa çağın şartlarına uygun daha modern kelimeler, daha modern hisler bulmak icap ediyordu.

“Anlat kaybediş ve buluşlarımı anlatıcı! Her şeyi anlat!”

Ona lazım olan şey buradaydı, bu tavan arasındaydı. Ahşap bir sandığın kapağını kaldırdı. İçinde onlarca albüm... Fotoğraf, öykü. Modern bir teknik... Albümlerden birini aldı ve sayfalarını çevirmeye başladı. Bu fotoğrafta bütün aile bir arada... Karısıyla kendi ayakta ve kızları karısının kucağında...

Kızının üzerinde pembe bir elbise var. Uykulu, şirin bakışlar. Karısının su-
ratı asık... Hatırlamaya çalışıyor, yine ne için kavga etmişlerdi acaba? Otuz
yıldır aynı donuk yüz ifadesiyle bakan bir fotoğraf... İlginç bir öykü olurdu
doğrusu... Vazgeçiyor.

Bu fotoğraf da kızının mezuniyetinden... Ailece çekilmiş son fotoğraf...
Yine yüzler asık. Hiç mi güzel bir gün yaşamamışlardı? Kızının yüzünde bile
mezuniyet sevincinden eser yok.

En son, bir görüş gününde görmüştü kızını. On sene evvel.

***Toplumdan tecrit edilmesine, yıkmaya çalıştığı düzenin bir ferdi oldu-
ğunu anlayana dek içerde tutulmasına oy birliğiyle karar verilmiştir.***

Görüş günü! Hatırlamak istemiyor oraya dair hiçbir şey. Her gece de-
mir kapı gıcirtısı ve yanık et kokusu ve çığlıklar... Terk edilmiş incinmişli-
ği... Yaşanmadan geçen zaman, yatılı okul ranzalarına benzemeyen ranzalar,
bitmeyen sloganlar, korkulu düşler... “İşte senin öykün bu!” diye uğulduyor
karanlık.

Adam tavan arasından korkuyla kaçıyor.

“Zamanın dışında yaşayan insan, kendini yeniden doğurur” diye yazmıştı
bir yazısında yıllar önce. Gerçek kahramanların zamanla işi olmaz, derdi
çevresine. Şimdi aynada, o kahramandan bir iz arıyor.

“Kaybettim.” diyor. “Önce özgürlüğümü, sonra ailemi, şimdi de kelimele-
rimi kaybettim.”

İç sesi “İşte senin öykün bu! Haydi, yaz!” diyerek bir hücrenin karanlık
duvarlarına çağırmaya devam ediyor onu. Bedeninde ranza soğukluğu...

Kalemimi camdan sokağa doğru fırlatıyor. Yağmur aynı hızda yağmaya
devam ediyor.